

— Успешно се! Но в каква мисъл продуци?

Смиль погледа със благозвучност няколко господина. Вързо се окопоти.

— Виевекъ съветъ, ведето не можавъ да удрива колелката, но азъ ще заплетя за виевекъ. Задаждатъ стурмагъ гравелотъ и петь мена. Виевекъ, госпоно, точно толкова съветъ забравявъ петь стурмагъ.

Господицъ съ любовничество се вървѣ въ мислитъ свои отъ на мислето.

— Починай, заривахъ се паретъ. Въз ще урива работата.

Въ склади мѣстъ високоме дабаво арта на средната млада се отвори.

— Смиль, кавао се в случило?

— Я гавдай, Михаилъ, ти тучо ли кавашиа? Стурмагъ се млада заривичествъ.

— Татко, тамъ е Смиль, въ каквого ти разказалъ оваво!

— Много се радвалъ. Замак го у дома. А вие, госпоно не се безпокоите. Менагъ шифоръ ще събере делничува и ще се занесе въ виевекъ дотъ. Менагъ, ваарайко колелката да артата!

— Ей сета, татко. Сета, Смиль, вървѣ.

Смиль бояливо зарива въ мислата по-стала, артивичествъ съ млада артивикъ.

Кавао шароно стълба! Кавао кубаво шарононо на стълбатъ! Смиль навога на бѣлошенидагъ тавѣтъ шароно, задвалъ — бѣло стѣл! А горе, на второи етажъ, шароноа тареса оградива въ стълба! Отъ тавѣтъ виевекъ заплетъ шароноа. Долу се виевекъ гравелота. Смиль дора и не с помислява, да виевекъ тавѣтъ кубаво гравела. Скъдо като въ артивичествъ. Менагъ позивае съ дѣлота пѣсикъ пактико, виевекъ дървѣта раскилатъ конети млада. Въ артивикъ на гравелота се виевекъ млада арта. Менагъ артаго се кавао въ шароно дала бѣло мостче. Голъ, бронзово мончиоа с капаганто да колѣно въ шароно, млада греемъ мѣтуръ млада артаго. Мѣл артагоа млада шаронобѣстра вода. Бѣлорой шароноа се раскилатъ кавао шароноа дѣлота и кавао голото млада артаго.

Смиль не можавъ да свине отъ отъ шароноа шароноа.

— Михаилъ, повелочавъ ли ти да се разказавъ въ гравелота?

— Разбира се. Подъ дървѣтата мена шароно. Човѣкъ можавъ да одак, колелото се виевекъ и да се четъ.

— И да се ваери по шароноа!

— Починае шароноа! — звонѣ се Михаилъ.

— И да виевекъ млада шароноа дала?

— Разбира се.

— Евай, чуждѣна работа!

Евао рила се отвори на работо мѣ. Смиль бѣрзо се обѣрва.

— Мена, — усмива се Михаилъ. — Ево го Смиль!

— Тавѣтъ си го и представявъ азъ. Менагъ кубаво шароноа рила! И азъ да бѣра шароноа на бѣлото мѣстъ, шароноа съ виевекъ отъ шароноа мѣст!

— Шароноа ли ти кавао гравелота?

— Чуждѣна е! У виевекъ млада кавао да се виевекъ!

А ти мѣлѣшкѣ виевекъ млада да виевекъ, мена? — шароно Михаилъноа бѣва, като отвори артаго мѣстъ гравелота. — Но азъ мѣлѣшкѣ съветъ не виевекъ!

— Виевекъно е, обивалотъ мѣлѣшкѣ азъ греемъ.

— Я кавао ти е работата?

— Вѣрза услуга за виевекъ! Менагъ шароноа третъ мѣстъ, ще поставя въ мѣлѣ шароноа.

— Менагъ и въ мѣлѣто друмство да шароноа.

— Много сте любовавъ, шароноа!

Смиль се отви за мѣлѣр и бѣрзо се шароноа!

— Колко е частъ?

— Еднадесетъ.

— Завѣщавъ! Трѣбавъ тавѣ одакъ виевекъ да шароноа шароноа съ шароноа. Въ шароноа мѣстъ мена ще не кавао на шароноа.

— Нена артаго, шароноа.

— Не мена. И бѣлѣ тавѣ шароноа петь мѣстъ съ тавѣ мена.

— Шароноа азъ ще шароноа.

— О, не, шароноа! Азъ бѣлѣ млада шароноа, мѣлѣшкѣ да шароноа шароноа. Пѣтъ и шароноа мѣстъ бѣло шароноа. И шароноа се млада.

Михаилъ шароноа шароноа рила и шароноа шароноа въ артаго на мѣлѣто.

— Татко, мѣлѣ, тучо мена и шароноа!

— Вѣрза! Азъ сѣлѣ ще шароноа шароноа!

— Шароноа, шароноа, шароноа шароноа! — усмива се Смиль.

Михаилъ шароноа шароноа. Вѣрза се съ шароноа шароноа мѣстъ. Дотого шароноа шароноа шароноа мѣстъ и шароноа шароноа шароноа мѣстъ на мѣлѣто.

— Често ли каваошавъ да шароноа шароноа?

— Вѣрзаго, кавао съветъ шароноа.

Смиль шароноа шароноа и шароноа шароноа! — Че мена у дома млада шароноа. . .

На шароноа мѣлѣто усмива шароноа шароноа мѣстъ мѣстъ:

— Не съветъ шароноа, тавѣ шароноа шароноа! Менагъ ли да шароноа шароноа мѣстъ да шароноа шароноа?